

Arrest

nr. 36 243 van 18 december 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 september 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 oktober 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de repliekmemoire van verzoekende partij en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, verblijft volgens eigen verklaring in België sedert maart 2008.

Op 10 mei 2008 treedt verzoeker in het huwelijk met S.N., een tot vestiging in het Rijk gemachtigde vreemdeling. Dit huwelijk vindt plaats in de Georgische ambassade in België.

Op 30 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf.

Op 3 juni 2008 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Ingelmunster de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 33 483 van 30 oktober 2009 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 3 juli 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 24 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 april 2009 dient verzoeker een aanvulling in van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie als echtgenoot. De echtgenote van verzoeker heeft inmiddels de Belgische nationaliteit verkregen.

Op 25 september 2009 maakt het parket van de procureur des Konings te Kortrijk een kopie over van het strafdossier van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 25 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van 52 § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 28.04.2009 door D.G. (...) geweigerd.

Reden van de beslissing:

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; uit de informatie van het parket van Kortrijk d.d. 25.09.2009 blijkt het volgende:

Betrokkene zal veroordeeld worden voor valsheid in geschrifte. Betrokkene heeft de volgende artikels van het Strafwetboek overschreden: 154, 194, 195, 196, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210. Betrokkene heeft een Georgisch rijbewijs vervalst op naam van D.G. het serienummer van het document is AC0000166, de uitgiftedatum is 14.04.1996. De dienst bestrijding van valse documenten bij de federale politie DGJ-DJF-Ecofin te Brussel heeft het document onderzocht en bevestigd dat het een complete vervalsing is. Het document werd in beslag genomen door de rechtbank. D. probeert op verschillende manieren een Belgisch identiteitsdocument te bemachtigen. Momenteel maakt hij amok bij de gemeente Ingelmunster teneinde een attest van verlies van identiteitskaart en rijbewijs te verkrijgen.

Er is eerder al een proces-verbaal opgesteld uit hoofde van zijn frauduleuze praktijk en referte (...) d.d. 06.01.2009 valse naamdracht PZ Midow waarbij betrokkene onmiskenbaar gebruik maakt van diverse valse identiteiten.

Betrokkene is volgens politionele databanken gekend onder volgende fictieve namen: D.G. (...), M.K. (...).

Betrokkene maakt verder het onderwerp uit van diverse onderzoeken in het ganse Vlaamse landsgedeelte.

(...)."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verwerende partij heeft geen nota ingediend.

2.2. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoeker wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het enig middel het volgende aan:

"MIDDELEN

a) Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

(...)

Dat de bestreden beslissing geen enkele juridische basis blijkt op te geven waarop de bestreden beslissing zou gebaseerd zijn, nu artikel 52 § 4, vijfde lid niets zegt waarop een beslissing inhoudelijk kan gebaseerd zijn.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de motieven overeenkomstig artikel 2 en 3 dienen in de beslissing zelve te staan van voormelde wet.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is. Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71).

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieven dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat het verwijzen naar adviezen waarvan de betrokkene geen weet kreeg in de bestreden beslissing deze beslissing ongemotiveerd maakt (RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat dit des te meer geldt wanneer het een beslissing zou betreffen.

b) (...)

c) Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

(...)

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden

opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de bestreden beslissing niet concreet aangeeft waarom de openbare orde en openbare veiligheid verstoord zijn, laat staan voldoende verstoord zijn. Dat ter zake een ernstige en daadwerkelijke bedreiging van de openbare orde of openbare veiligheid. Dat een opsomming van voorgehouden feiten op zichzelf uiteraard op zichzelf niet kan volstaan.

(...)”.

3.2. In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de artikelen 6, 8 en 12 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM); van de artikelen 14 17, 23 en 24 van het BUPO-verdrag; van de artikelen 2, 3, 6, 24 en 27 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag); van de zorgvuldigheidsplicht; van de schending van de artikelen 194 en 227bis van het Strafwetboek.

3.4. In een eerste onderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid en dat uit informatie van het parket van Kortrijk blijkt dat verzoeker zal worden veroordeeld voor valsheid in geschrifte. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend als echtgenoot van een Belg in het kader van artikel 40bis, § 2, 1° samen gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In casu heeft de gemeente geoordeeld dat verzoeker alle vereiste documenten heeft ingediend en heeft deze aanvraag overgemaakt aan de gemachtigde van de minister of de van de staatssecretaris, zoals voorzien in artikel 52, § 4, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Vervolgens weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris aan verzoeker het recht op verblijf, zoals voorzien in artikel 52, § 4, vijfde lid en zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoeker het verblijf werd geweigerd omwille van redenen van openbare orde. Uit hetgeen hierboven werd gesteld, blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden onderzocht in samenhang met artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat de perken vermeldt waarbinnen de binnenkomst en het verblijf mogen worden geweigerd aan burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde.

Artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordeling vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”

Uit deze bepalingen blijkt dat aan een burger van de Unie het verblijf kan worden geweigerd om redenen van openbare orde, dat deze maatregel evenredig moet zijn en moet steunen op het persoonlijk gedrag van betrokkene en dat de motivering hiervoor niet los mag staan van het individueel geval en geen verband mag houden met preventieve redenen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat erop wordt gewezen dat *“betrokkene zal veroordeeld worden voor valsheid in geschrifte”*, dat verzoeker gebruik maakt van een vervalst Georgisch rijbewijs, dat verzoeker op verschillende manieren tracht een Belgisch identiteitsdocument te bemachtigen, dat hij momenteel amok maakt bij de gemeente Ingelmunster om een attest van verlies te krijgen, dat al een proces-verbaal werd opgesteld uit hoofde van zijn frauduleuze praktijken, dat hij volgens politionele databanken gekend is onder fictieve namen, dat hij het onderwerp uitmaakt van diverse onderzoeken in het ganse Vlaamse landsgedeelte.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat deze gegevens steunen op informatie op 25 september 2009 verschaft aan de Dienst Vreemdelingenzaken door het parket van de procureur des Konings te Kortrijk.

Uit deze opsomming blijkt dat geen rekening werd gehouden met alle elementen vermeld in artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De motivering loopt immers vooruit op een strafrechtelijke veroordeling van verzoeker die nog niet heeft plaatsgevonden waardoor het beginsel van het vermoeden van onschuld met de voeten wordt getreden en lijkt letterlijk te zijn overgeschreven uit processen-verbaal, getuige de bewoordingen *“Momenteel maakt hij amok bij de gemeente Ingelmunster (...).”* De Raad ontkent niet dat de motivering van een beslissing mag steunen op een proces-verbaal van de politie, maar uit het geheel van de motivering blijkt dat de gemachtigde zich in casu heeft beperkt tot het letterlijk overnemen van stukken uit het proces-verbaal van de politie van 10 juni 2009, zonder op ook maar enige wijze rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel en zonder melding te maken van het persoonlijk gedrag van betrokkene dat, rekening houdend met artikel 43 van de Vreemdelingenwet, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen. Zelfs al zou verwerende partij deze mening toegedaan zijn, dan is dit niet af te leiden uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond. Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.

Nu de gegrondheid van dit onderdeel tot de ruimste vernietiging van de bestreden beslissing leidt, worden de overige onderdelen van het enig middel niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 september 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET